

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-139/18-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Mirjane Čačić, predsjednice vijeća, Ane Berlengi Fellner i Senke Orlić-Zaninović, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ljerke Morović Pavić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja 1.) Sveučilišta u Z., Fakultet o. i i., V., zastupan po dekanu prof. dr. sc. N. V., temeljem punomoći zastupano po odvjetnicima u Odvjetničkom društvu J. i p., j. t. d. V.,; 2.) R. M. iz Đ., protiv rješenja tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., klasa: UP/II-008-07/17-01/1027, urbroj: 401-01/04-18-5 od 22. veljače 2018. godine, radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 12. rujna 2018.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja 1. Sveučilišta u Z., Fakultet o. i i. u V., za poništenje točaka 1., 2., 3., 4. i 6. izreke rješenja tuženika, klasa: UP/II-008-07/17-01/1027, urbroj: 401-01/04-18-5 od 22. veljače 2018. godine.

II. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja 2. R. M. iz Đ., za poništenjem rješenja tuženika UP/II-008-07/17-01/1027, urbroj: 401-01/04-18-5 od 22. veljače 2018. godine.

III. Odbija se zahtjev tužitelja pod 1. za naknadu troškova ovog upravnog spora.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika od 22. veljače 2018. godine pod točkom I. izreke poništeno je rješenje Sveučilišta u Z., Fakulteta o. i i. V., klasa: 008-01/17-01/1, urbroj: 2186-62-14-17-11 od 6. listopada 2017. godine u dijelu pod točkom 1. izreke kojim je odlučeno o točki 2. zahtjeva za pristup informacijama žalitelja. Djelomično je odobren zahtjev R. M. za pravo na pristup preslici Izjave o troškovima prijevoza na posao i s posla N. V. od 20. svibnja 2014. godine na način da se na istoj prekrije adresa istog, te se u tom dijelu zahtjev za pristup informacijama odbija (točka 2. izreke). Djelomično se odobrava R. M. pravo na pristup knjigovodstvenoj kartici poslovnog partnera – N. V. – službena putovanja, na način da se prekrije podatak o osobnom identifikacijskom broju N. V., te svi podaci nakon 21. rujna 2017. godine, te se u tim dijelovima zahtjev za pristup informacijama odbija (točka 3. izreke). Djelomično se odobrava R. M. pravo na pristup preslici obračunskih isprava za isplatu plaće N. V. za razdoblje od listopada 2015. godine do rujna 2017. godine na način da se omogući pristup nazivu, adresi, osobnom identifikacijskom broju i broju računa tijela javne vlasti koje isplaćuje plaću, imenu i prezimenu osobe na koju glasi obračunska

isprava i njezinu radnom mjestu, svi podaci koji se odnose na bruto plaću, naknadi za prijevoz te podatku o ukupnom trošku plaće, dok se ostali podaci u obračunskim ispravama za isplatu plaće moraju prekriti, u kojim dijelovima se odbija zahtjev za pristup informacijama (točka 4. izreke). Odbijena je žalba R. M. u preostalom dijelu kao neosnovana (točka 5. izreke). Pod točkom 6. izreke naloženo je Sveučilištu u Z., Fakultetu o. i i. V. da postupi sukladno točkama 2. do 4. izreke osporenog rješenja u roku od osam dana od dana primitka tog rješenja.

Protiv osporenog rješenja tuženika tužbu su podnijeli tužitelj ad.1) Sveučilište u Z., Fakultet o. i i. iz V. koja je zaprimljena kod ovog Suda pod poslovnim brojem: UsII-139/18, i tužitelj pod 2. R. M. iz Đ., koja tužba je zaprimljena kod ovog Suda pod poslovnim brojem: UsII-143/18. S obzirom da se tužba tužitelja ad. 1 i 2 odnosi na isto rješenje tuženika od 22. veljače 2018. godine, to su predmeti spojeni radi donošenja jedne odluke, pod poslovnim brojem: UsII-139/18.

Tužitelj ad. 1) svoju tužbu podnosi iz svih zakonom propisanih razloga, smatrajući osporeni akt tuženika nezakonitim. Tužitelj pobija rješenje tuženika u točkama 1., 2., 3., 4. i 6. izreke i to u dijelu u kojem je usvojen zahtjev za pristup informacijama R. M. ističući da je isti u svojstvu korisnika prava na pristup informacijama podnio tužitelju dana 21. rujna 2017. godine zahtjev za pristupom informacijama kojim je zatražio preslike dokumenata od tužitelja kao tijela javne vlasti: 1. sve preslike svih sklopljenih ugovora o radu i njihove izmjene između Fakulteta o. i i. V. i dekana N. V.; 2. sve preslike svih odgovarajućih dokumenata iz kojih su vidljivi svi nastali troškovi koje je podmirio Fakultet o. i i. V., u korist dekana N. V., kao što je redovita plaća (isplatni listovi), stimulacije, službena putovanja (inozemna i tuzemna), sveučilišni i veleučilišni studij (inozemni i tuzemni), edukacije (inozemne i tuzemne) seminari (inozemni i tuzemni), predavanja (inozemna i tuzemna), konferencije (inozemne i tuzemne), znanstveni skupovi (inozemni i tuzemni), pozvana predavanja (inozemna i tuzemna), putni troškovi (inozemni i tuzemni), dnevnice (inozemne i tuzemne), projekti stručni i znanstveni (inozemni i tuzemni), izjave o načinu ostvarivanja prava na naknadu za prijevoz, izjave o adresi stanovanja s koje zaposlenik najčešće dolazi na posao i odlazi s posla i sve ostalo; 3. preslike svih izdanih odobrenja za rad kod drugih pravnih i/ili fizičkih osoba za dekana N. V.; 4. preslike svih sklopljenih ugovora o radu i njihove izmjene između Fakulteta o. i i. V. i T. Z.; 5. sve preslike svih odgovarajućih dokumenata iz kojih su vidljivi svi nastali troškovi koje je podmirio Fakultet o. i i. V., a u korist T. Z., kao što je redovita plaća (isplatni listovi), stimulacije, službena putovanja, sveučilišni i veleučilišni studij, edukacije, seminari, predavanja, konferencije, znanstveni skupovi, pozvana predavanja, putni troškovi, dnevnice, projekti stručni i znanstveni (inozemni i tuzemni), izjave o načinu ostvarivanja prava na naknadu za prijevoz, izjave o adresi stanovanja s koje zaposlenik najčešće dolazi na posao i odlazi s posla i sve ostalo; 6. preslike svih izdanih odobrenja za rad kod drugih pravnih i/ili fizičkih osoba za T. Z. U zahtjevu za pristup informacijama R. M. je zatražio da se za sve navedene točke u njegovu zahtjevu kao početni datumi uzmu datumi nastajanja i/ili zaprimanja odgovarajućih dokumenata, te svi ostali potrebni datumi sve do datuma uručivanja, odnosno datuma slanja zahtijevane dokumentacije. Tužitelj ad. 1. se poziva na odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama (odredbu članka 26., 15. stavak 2. točka 4. itd.), na odredbe Zakona o zaštiti osobnih podataka (odredbu članka 2. stavak 1. točka 1., članak 11. stavak 3. itd.), odredbe Zakona o plaćama u javnim službama te odredbe Uredbe o nazivima radnih mjesta i koeficijenata složenosti poslova u javnim službama, citirajući iste. Ističe da je odredbama Zakona o zaštiti osobnih podataka zabranjeno davanje osobnih podataka na korištenje drugim korisnicima za čiju obradu, odnosno korištenje nisu ovlaštene prema odredbama članka 7. Zakona o zaštiti osobnih podataka te ako je svrha za koju se osobni podaci traže na korištenje suprotna prvotnoj svrsi obrade podataka. Poziva se na odredbu članka 15. Zakona o pravu na pristup informacijama prema kojoj je tijelo javne vlasti dužno prije donošenja odluke kod pojedinih ograničenja provesti test razmjernosti javnog interesa, u skladu s člankom 16. istog Zakona, ističući da je u provođenju testa javne razmjernosti i javnog interesa tužitelj razmotrio je li moguće

podnositelju zahtjeva omogućiti pristup traženim informacijama pa je tužitelj test razmjernosti javnog interesa u vezi zatraženih dokumenata u točkama 2., 3. i 5. zahtjeva za pristupom informacija ispravno proveo utvrdivši da zatražene informacije podliježu ograničenjima iz Zakona o pravu na pristup informacijama te da ne prevladava javni interes u konkretnom slučaju, već osobni interes podnositelja zahtjeva pa shodno tome prevladava zaštita prava na ograničenje. U vezi točke 2. izreke osporenog rješenja kojom je R. M. omogućen uvid u Izjavu o troškovima prijevoza s jedinim ograničenjem da se na predmetnoj izjavi prekrije adresa N. V. ističe kako je iz izjave o troškovima prijevoza razvidno na koji način pojedina osoba dolazi na posao (osobnim automobilom ili javnim prijevozom) te da taj podatak također predstavlja osobni podatak u smislu Zakona o zaštiti osobnih podataka koji podliježe ograničenju u smislu odredbe članka 15. stavak 2. navedenog Zakona. U vezi s tim ističe se da izjava o troškovima prijevoza sadrži privitak i to: planer putovanja H. a. – H... detalji isplaniranog putovanja, koji dokument također sadrži osobne podatke odnosno adresu stanovanja N. V., a navedena je razvidna i iz detaljnog ispisa putovanja, tuženik je navedeno propustio ocijeniti pa je donošenjem osporenog rješenja protivno zakonskim ograničenjima učinio dostupne osobne podatke dekana tužitelja, slijedom čega je osporeno rješenje nezakonito. Ističe da je osporeno rješenje nezakonito i u odnosu na točku 3. izreke kojom je R. M. djelomično odobreno pravo na pristup knjigovodstvenoj kartici poslovnog partnera – N. V.- službena putovanja, na način da je određeno prekriti podatke o osobnom identifikacijskom broju N. V. te svi podaci nakon 21. rujna 2017. godine. Nadalje točkom 4. izreke osporenog rješenja je odobreno R. M. pravo na pristup preslici obračunskih isprava za isplatu plaće N. V. za razdoblje od listopada 2015. godine do rujna 2017. na način da se istom omogućio pristup nazivu, adresi, osobnom identifikacijskom broju i broju računa tijela javne vlasti koje isplaćuje plaću, imenu i prezimenu osobe na koju glasi obračunska isprava i njezinu radnu mjestu, svim podacima koji se odnose na bruto plaću, naknadu za prijevoz te podatku o ukupnom trošku plaće, dok je za preostale podatke o obračunskim ispravama za isplatu plaće određeno da se moraju prekriti, obzirom da je u odnosu na te dijelove zahtjev za pristup informacijama R. M. odbijen. Glede navedene točke 4. izreke osporenog rješenja tužitelj ističe kako plaće zaposlenih u javnim službama predstavljaju javno objavljen podatak obzirom da su propisane Zakonom o plaćama u javnim službama i Uredbom o nazivima radnih mjesta i koeficijentima složenosti poslova u javnim službama. Stoga je R. M. podatak o bruto plaći zaposlenih u javnim službama, pa tako i dekana fakulteta, mogao saznati iz zakonskih i podzakonskih propisa pa je sukladno odredbi članka 23. stavak 1. točka 3. Zakona o pravu na pristup informacijama u tom dijelu tužitelj istog osnovano odbio svojim rješenjem. Navedeno posebno ako se uzme u obzir da je tuženik u osporenom rješenju u odnosu na sve ostale podatke koji su vidljivi na obračunskim ispravama za isplatu plaće uskratio pristup informacijama, radi zaštite osobnih podataka. Osim toga točke 3. i 4. izreke osporenog rješenja su nezakonite obzirom da se u konkretnom slučaju evidentno radi o prekomjernom prikupljanju podataka od strane podnositelja zahtjeva za pristup informacijama, te se već iz samog zahtjeva za pristupom informacijama može vidjeti da je navedeni tražio prekomjernu količinu podataka. Tužitelj se poziva na odredbu članka 23. stavak 5. točka 5. Zakona o pravu na pristup informacijama koju i citira, ističući da iz samog sadržaja konteksta zahtjeva za pristupom informacijama R. M. proizlazi kako navedeni sukladno odredbi citiranog Zakona očito zlorabljiva pravo na pristup informacijama te opterećuje rad i funkcioniranje tijela javne vlasti. Okolnost da zahtjevom za pristup informacijama očito zlorabljiva to pravo razvidno je posebice iz dijela njegova zahtjeva u kojem navodi da u odnosu na zatražene informacije nema vremenskog ograničenja te traži od tužitelja „da se vrati u prošlost koliko god je potrebno za pružanje zatraženih informacija“, pa ovakvim prekomjernim traženjem podataka i informacija dolazi do opterećivanja rada i funkcioniranja stručnih službi tužitelja, pa je zbog navedenog zahtjev trebalo odbiti. Iz zahtjeva R. M. razvidno je da isti iz osobnog interesa, a ne interesa javnosti traži velik broj informacija te se na taj način zasigurno ne ostvaruje cilj propisan

odredbama navedenog Zakona, a sam tuženik je prilikom donošenja osporenog rješenja propustio uzeti u obzir zakonsko načelo međusobnog poštovanja i suradnje kojim je propisano da se odnosi tijela javne vlasti i korisnika temelje na suradnji i pružanju pomoći te međusobnom uvažavanju i poštivanju dostojanstva ljudske osobe. Ističe da u konkretnom slučaju R. M., kao korisnik prava na informaciju zloupotrebljava svoje pravo budući da je kandidat u natječajnim postupcima tužitelja pa navedenim načinom zapravo vrši pritisak na tijelo javne vlasti te krši načelo međusobnog poštovanja i suradnje. Na ovaj način isti pokušava utjecati ne neovisnost i nepristranost natječajnog postupka, ali i na tužitelja kao ustanovu u svrhu ostvarivanja prednosti na natječajima za asistenta mjesta na koje se isti kao kandidat javio. Tužitelj smatra da je konkretnu pravnu stvar potrebno sagledati u širem kontekstu obzirom da R. M. svojim zahtjevima, koje na dnevnoj bazi dostavlja tužitelju nepotrebno opterećuje rad i funkcioniranje stručnih službi tužitelja, radi čega je tužitelj navedeno postupanje bio primoran prijaviti Ministarstvu unutarnjih poslova te je zatražio njihovo postupanje u tom smislu, obzirom da isti kontinuirano s članovima fakultetskog vijeća tužitelja pokušava uspostaviti neželjeni kontakt na način da iste uznemirava dostavljajući im putem elektroničke pošte kako materijale koji se odnose na pojedine natječaje za radna mjesta na kojima se prijavio kao kandidat tako i dopise/zahtjeve upućene tužitelju u kojima kontinuirano upućuje na nepravilan i nezakonit rad tužitelja. Djelatnici tužitelja su zatražili od tužitelja prestanak takvog postupanja i zaštitu od budućih istovjetnih uznemiravanja, pa se tužitelj radi prestanka uznemiravanja tužiteljevih djelatnika u tom smislu obraćao i samom R. M. Ističe da je R. M. svojim dolascima na sjednice fakultetskog vijeća tužitelja ometao rad tog tijela, pa je tužitelj od mjeseca rujna 2017. godine, da bi se zaštitio od fizičkih i neovlaštenih upada istog na sjednice fakultetskog vijeća te kako bi omogućio neometan rad sjednica, morao angažirati zaštitare radi sprječavanja ulaska i udaljavanja nepozvanih osoba na sve zakazane sjednice fakultetskog vijeća tužitelja. Iako navedene okolnosti nisu relevantne za konkretan slučaj, tužitelj ističe kako iste zasigurno ukazuju na kontinuirani pritisak R. M. usmjeren prema tužitelju koji pritisak je usmjeren na konstantno opterećivanje rada i onemogućavanje funkcioniranja stručnih službi tužitelja, slijedom čega je zahtjev za pristup informacijama trebalo odbiti. Predlaže poništiti točke 1., 2., 3., 4. i 6. osporenog rješenja tuženika kojima je djelomično odobreno pravo na pristup informacijama, te naknaditi tužitelju troškove upravnog spora kojeg je i popisao.

Tužitelj ad. 2) R. M. u svojoj tužbi protiv istog rješenja ističe da je osporenim rješenjem tuženika onemogućen u dostavi traženih preslika dokumenata čime mu je oduzeto pravo Ustavom i zakonom zajamčeno na pristup informacijama, kojeg je uputio Fakultetu o. i i. V. Ističe da zatražene informacije, dokumentaciju nije dobio, predlažući poništiti stoga osporeno rješenje te da mu se omogući pristup zatraženim informacijama. Napominje da Fakultet o. i i. V. nije postupio po navedenom rješenju tuženika (nije dostavio niti jedan dokument).

Tuženik u odgovoru na tužbu tužitelja pod 1., a u odnosu na točku 2. osporenog rješenja ističe da je, nakon provedbe testa razmjernosti javnog interesa u drugostupanjskom postupku temeljem članka 25. stavak 5. Zakona o pravu na pristup informacijama, utvrdio da u odnosu na podatak o adresi dekana ne prevladava javni interes već prevladava potreba zaštite prava na ograničenje iz članka 15. stavak 2. točka 4. istog Zakona. Osim toga predmet zahtjeva za pristup informacijama žalitelja je bila samo izjava o troškovima prijevoza, odnosno žalitelju nije omogućen pristup planeru putovanja H...-a što je razvidno iz točke 1. osporenog rješenja tuženika. Glede navoda žalitelja da način na koji određena osoba dolazi na posao predstavlja osobni podatak, navodi da isto ne može predstavljati osobni podatak u smislu članka 2. stavak 1. Zakona o zaštiti osobnih podataka, jer se samo na temelju činjenica da netko dolazi na posao osobnim autom ili javnim prijevozom navedena osoba ne može identificirati u smislu navedene zakonske odredbe (dok bi primjerice podatak o registarskim oznakama predstavljao osobni podatak jer bi upućivao na određenu osobu). Što se tiče obračunskih isprava za isplatu plaće kojim je žalitelju djelomično

omogućen pristup navodi da pristup informacijama uključuje pravo na pristup podacima koje tijelo javne vlasti posjeduje u obliku dokumenata (članak 5. stavak 1. točka 3. Zakona), pa obračunska isprava predstavlja upravo takav podatak, jer je iz istog vidljivo kolike je troškove tijelo javne vlasti podmirilo u korist dekana, slijedom čega neosnovano tužitelj ad 1) ukazuje da pravilnom primjenom odredbe članka 21. točka 3. Zakona treba odbiti zahtjev tužitelja. To stoga što citirana odredba Zakona jasno propisuje da tijelo javne vlasti ne donosi rješenje kad obavještava korisnika da je informacija javno objavljena, dakle, po logici stvari, radi se o slučaju kad se korisniku omogućava pristup traženoj informaciji, pa je nejasan navod tužitelja pod 1) da je primjenom navedene odredbe pravilno odbijen zahtjev za pristup informacijama. Obzirom da je žalitelj tražio konkretnu informaciju (obračunsku ispravu za isplatu plaće) ne bi trebalo biti sporno da se navedenom zahtjevu ne može udovoljiti upućivanjem na zakonske i podzakonske propise, kako to navodi žalitelj. Posebno se ističe da je točkom 4. izreke osporenog rješenja tuženika omogućen pristup samo oni dijelovima informacije iz kojih je razvidno raspolaganje javnim sredstvima u korist dekana u smislu odredbe članka 16. stavak 3. Zakona, dok su svi ostali dijelovi prekriveni sukladno odredbi članka 15. stavak 5. istog Zakona, a po provedenom testu razmjernosti i javnog interesa u skladu s člankom 25. stavak 5. Zakona. U odnosu na točke 3. i 4. osporenog rješenja, odnosno pozivanje na odredbu o zlouporabi prava iz članka 23. stavak 5. točka 5. Zakona ističe da je već na stranicama obrazloženja osporenog rješenja navedeno, da činjenica što se traže podaci za dekana predstavljaju presudan razlog u omogućavanju pristupa traženim informacijama. S obzirom da institut zlouporabe prava na pristup informacijama predstavlja ograničenje ustavnog prava na pristup informacijama, te uzimajući u obzir načelo razmjernosti iz članka 16. Ustava Republike Hrvatske, odnosno potrebu zaštite funkcioniranja prvostupanjskog tijela, u žalbenom postupku je utvrđeno da se žalitelju može djelomično omogućiti pristup informacijama iz kojih je vidljivo raspolaganje javnim sredstvima u korist dekana, dok je u preostalom dijelu (točka 5. osporenog rješenja) prihvaćen stav prvostupanjskog tijela da se radi o zlouporabi prava na pristup informacijama, iz razloga koji su detaljno obrazloženi na stranicama 4. do 12. obrazloženja osporenog rješenja. Što se tiče navoda tužitelja o dolascima žalitelja na sjednice Fakultetskog vijeća, odnosno o potrebi angažiranja zaštitara, ove okolnosti nisu od utjecaja na rješenje ove upravne stvari. Predlaže odbiti tužbu i potvrditi osporeno rješenje.

U odgovoru na tužbu tužitelja ad 2) M. R. tuženik ističe da navodi tužbe nisu osnovani, niti su iz tužbe razvidni konkretni razlozi za pokretanje upravnog spora u smislu odredbe članka 23. stavak 1. točka 4. Zakona o upravnim sporovima, iz kojeg razloga tuženik u ovom odgovoru na tužbu ponavlja razloge koji su bili odlučni za donošenje osporenog rješenja ističući da je točkama 2., 3. i 4. osporenog rješenja žalitelju djelomično omogućen pristup traženim informacijama, uz prikrivanje zaštićenih osobnih podataka u smislu odredbe članka 25. stavak 5. u vezi s člankom 15. stavak 5. Zakona, za koje je utvrđeno da ne prevladava javni interes, pa nije jasno u čemu je interes žalitelja za osporavanjem navedenih točaka, posebno imajući u vidu činjenicu da žalitelj u tužbi ne iznosi nikakve konkretne razloge za pobijanjem navedenih točaka rješenja u dijelu u kojem je odbijen njegov zahtjev za pristup informacijama. U odnosu na točku 5. izreke osporenog rješenja zahtjev žalitelja je odbijen zbog zlouporabe prava na pristup informacijama napominjući da je Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 85/15.), koji je stupi na snagu 9. kolovoza 2015., uveden institut zlouporabe prava na pristup informacijama napominjući da je ovaj institut već prepoznat u međunarodnom i domaćem pravu, primjerice, članku 17. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, članku 5. stavak 5. Konvencije o pristupu službenim dokumentima, koja još uvijek nije stupila na snagu, članku 4. stavku 3. točki b Konvencije o pristupu informacijama, sudjelovanju javnosti u odlučivanju i pristupu pravosuđu u pitanjima okoliša iz 1998. godine (Aarhuška konvencija). Iz ovih međunarodnih dokumenata razvidno je uzimanje u obzir mogućnosti da se zahtjev za pristup

informacijama koristi na način da se ugrožavaju prava i obveze drugih tako da su mnoge zemlje u svom zakonodavstvu o pravu na pristup informacijama uredile pitanje zlouporabe prava na pristup informacijama. Međutim, osim navedenog zakona, u hrvatskom pravnom sustavu postoje i drugi zakoni kojima se ukazuje na mogućnost zlouporabe prava, što je izraženo u članku 10. stavak 2. Zakona o parničnom postupku, članku 6. Zakona o obveznim odnosima i članku 13. Zakona o besplatnoj pravnoj pomoći. Potrebno je istaknuti i ustavno načelo razmjernosti, koje članak 16. Ustava Republike Hrvatske određuje kako se sloboda i prava mogu ograničiti samo zakonom da bi se zaštitila sloboda i prava drugih ljudi te pravni poredak i javni moral i zdravlje te da svako ograničenje slobode i prava mora biti razmjerno naravi potrebe za ograničenjem u svakom pojedinom slučaju. Poziva se na odredbu članka 14. stavak 2. Ustava Republike Hrvatske, ali i odredbu članka 6. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj 47/09.), koju odredbu citira, ističući ujedno da se u pravnoj teoriji zlouporaba prava definira kao kršenje sadržaja subjektivnog prava i protivno svrsi prava i nanošenjem nedopuštene štete interesu trećih osoba, pa je zabranjena u svim pravnim sustavima. Nadalje, ističe da je prilikom razmatranja sadržaja zlouporabe prava na pristup informacijama potrebno razlikovanje subjektivnog i objektivnog elementa pojašnjavajući iste detaljno. S obzirom da institut zlouporabe prava na pristup informacijama predstavlja ograničenje ustavnog prava na pristup informacijama te uzimajući u obzir načelo razmjernosti iz članka 16. Ustava Republike Hrvatske, odnosno potrebu zaštite funkcioniranja prvostupanjskog tijela, u žalbenom postupku je utvrđeno da se žalitelju može djelomično omogućiti pristup informacijama iz kojih je razvidno raspolaganje javnim sredstvima u korist dekana dok je u preostalom dijelu (točka 5 osporenog rješenja) prihvaćen stav prvostupanjskog tijela da se radi o zlouporabi prava na pristup informacijama, iz razloga koji su detaljno obrazloženi na stranicama 4. do 12. osporenog rješenja tuženika. Ističe da se pred ovim sudom ujedno vodi postupak radi poništenja istog ovog rješenja tuženika, ali po tužbi Sveučilišta u Z., Fakulteta o. i i., u kom predmetu je tuženik uz odgovor na tužbu dostavio prvostupanjski spis, predlažući spojiti navedene predmete te ujedno odbiti tužbu i potvrditi osporeno rješenje.

U skladu s odredbom članka 6. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje: ZUS), Sud je tužiteljima dostavio odgovor na tužbu tuženika, te se tužitelj pod 2) R. M. očitovao na način da nisu točni navodi tuženika da bi tužitelj opterećivao i ometao rad tijela javne vlasti, odnosno da bi prekomjerno i učestalo tražio veliki broj informacija te da je sve zatražene informacije moguće pronaći i u ustupiti gotovo trenutno, odnosno ispisom računovodstvenih i knjigovodstvenih kartica s obzirom da postoji računalni program koji koristi tijelo javne vlasti u svom redovnom svakodnevnom radu pa se ne radi o nikakvoj zlouporabi prava i opterećivanju rada tijela javne vlasti. Predlaže Sudu obvezati tuženika na dostavu dokaza o zatraženim svim informacijama, s obzirom da se radi o potrošnji proračunskih novčanih sredstava te transparentnosti trošenja istih od tijela javne vlasti što je svakako od javnog interesa, predlažući zakazivanje rasprave.

Tužitelj Ad 1) Sveučilište u Z., Fakultet o. i i. V., dostavio je očitovanje na tužbu tužitelja R. M. ističući u bitnom da se u tužbi ovog tužitelja potpuno neosnovano ističe da zainteresirana osoba (ovdje Sveučilište) nije postupila po rješenju tuženika te da nije tužitelju dostavila niti jedan dokument za koje je uz prikrivanje zaštićenih osobnih podataka rješenjem tuženika tužitelju omogućen pristup, pozivajući se na odredbu članka 26. Zakona o pravu na pristup informacijama prema kojem tužba ima odgodni učinak, to zainteresirana osoba potpuno opravdano nije učinila dostupnim traženu informaciju za koje je tužitelju Ad 2) omogućen pristup pobijanim rješenjem do pravomoćnosti okončanja upravnog spora koji je pokrenut protiv rješenja tuženika od strane istog. Smatra da tužitelj u tužbi nije naveo koji je njegov pravni interes za poništenjem rješenja u dijelu u kojem je usvojen njegov zahtjev za pristup informacijama, jer tužitelj u tužbi nije naveo razloge pokretanja upravnog spora u odnosu na onaj dio rješenja kojim je usvojen njegov zahtjev za pristup

informacijama, to stoga što tužitelj u tužbi ističe da pobija rješenje tuženika u cijelosti, dakle, i u dijelu u kojem je usvojen tužiteljev zahtjev za pristup informacijama. Predlaže odbiti tužbu tužitelja u cijelosti kao neosnovanu, te obvezati tužitelja naknaditi zainteresiranoj osobi trošak postupka: sastava odgovora na tužbu (Tbr. 23 OT) uz PDV od 3.125,00 kn (2.500,00 kn + 625,00 kn).

Tužbeni zahtjevi nisu osnovani.

Prema stanju spisa predmeta proizilazi da je tužitelj pod 2) R. M. podnio zahtjev za pristup informacijama 21. rujna 2017. godine kojim je zatražio od Sveučilišta u Z., Fakulteta o. i i. V.: 1. sve preslike svih sklopljenih ugovora o radu i njihove izmjene između Fakulteta i dekana prof. dr. sc. N. V.; 2. sve preslike odgovarajućih dokumenata iz kojih su vidljivi svi nastali troškovi koje je podmirio navedeni Fakultet, u korist dekana kao što su redovita plaća (isplatni listovi), stimulacije, službena putovanja (inozemna i tuzemna), učilišni ili veleučilišni studij (inozemni i tuzemni), edukacije (inozemne i tuzemne), seminari (inozemni i tuzemni), predavanja, konferencije, znanstveni skupovi, pozvana predavanja, putni troškovi, dnevnice, projekti stručni i znanstveni (sve inozemni i tuzemni), izjave o načinu ostvarivanja prava na naknadu za prijevoz, izjave o adresi stanovanja s koje zaposlenik najčešće dolazi na posao i odlazi s posla te sve ostalo; 3. sve preslike svih izdanih odobrenja za rad kod drugih pravnih i/ili fizičkih osoba za dekana; 4. sve preslike svih sklopljenih ugovora o radu i njihove izmjene između Fakulteta i T. Z.; 5. sve preslike odgovarajućih dokumenata iz kojih su vidljivi svi nastali troškovi koje je podmirio Fakultet, u korist T. Z., kao što su redovita plaća (itd. sve identično zatraženo kao i u odnosu na dekana); te sve preslike svih izdanih odobrenja za rad kod drugih pravnih i/ili fizičkih osoba za T. Z.

Postupajući po zahtjevu R. M. Fakultet o. i i. je pod točkom I izreke svog rješenja od 6. listopada 2017. godine odbio zahtjev za pristupom informacijama zatraženih pod točkama 2., 3. i 5. zahtjeva, dok je pod točkom II izreke svog rješenja djelomično odobrio pravo na pristup informacijama zatraženim pod točkama 1. i 4. zahtjeva i omogućio pristup preslikama: Ugovora o radu sklopljenog na određeno vrijeme od 9. prosinca 1996. godine između Fakulteta i dekana na način da se u ugovoru prekrije adresa i JMBG dekana te vlastoručni potpisi istog kao i dekana B. A.; Aneks Ugovora o radu sklopljen dana 30. travnja 2001. godine između navedenog dekana i Fakulteta na način da se u Aneksu prekriju vlastoručni potpisi dekana i M. Ž.; Ugovor o radu sklopljen na neodređeno vrijeme 28. prosinca 2001. godine zaključen između navedenog Fakulteta i T. Z. na način da se u Ugovoru prekrije adresa i JMBG iste te vlastoručni potpis T. Z. i dekana T. H. Pod točkom III izreke rješenja odbačen je zahtjev za pristupom informacijama u dijelu zatraženih informacija pod točkom 6. zahtjeva. Proizilazi da je navedeni Fakultet, odlučujući o zahtjevu R. M. u odnosu na svu zatraženu dokumentaciju proveo test razmjernosti i javnog interesa u smislu odredbe članka 15. Zakona o pravu na pristup informacijama, nakon kojeg je utvrdio da zatraženi dokumenti iz zahtjeva pod točkama 2., 3. i 5. podliježu ograničenjima iz istog Zakona, te da ne prevladava javni interes, već osobni interes podnositelja zahtjeva obrazlažući isto odredbama Zakona o plaćama u javnim službama, Uredbom o nazivima radnih mjesta i koeficijentima složenosti poslova u javnim službama te odredbom članka 77. Pravilnika o radu Fakulteta i odredbe Pravilnika o raspodjeli vlastitih prihoda istog, zaključujući da u smislu citiranih odredbi korisnik prava na informaciju koje se odnose na zatražene informacije o iznosima stimulacija ne prevladava javni interes već potreba zaštite osobnih podataka te posljedično tome i potrebu zaštite prava na ograničenje.

Osporeno rješenje tuženika doneseno je povodom žalbe R. M., a navedenim rješenjem je odlučeno kako je to već naprijed i navedeno uz obrazloženje da u pogledu informacija navedenih pod točkom II do IV osporenog rješenja se radi o potrošnji financijskih sredstava prvostupanjskog tijela (Fakulteta-isplata plaće i drugih davanja dekane) za što nedvojbeno postoji javni interes, iako se na dio tih informacija može primijeniti ograničenje iz članka 15. stavak 2. točka 4. citiranog Zakona. Tuženik nadalje smatra da je u odnosu na dio zahtjeva za pristup informacijama (točke 3. i

5.) osnovano navedeni Fakultet navelo u obrazloženju svog rješenja da u tom dijelu zahtjev R. M. predstavlja zlouporabu prava na pristup informacijama pozivajući se pri tom na mjerodavne odredbe Ustava Republike Hrvatske, Europsku konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, Konvenciju o pristupu službenim dokumentima ističući da Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o pravu na pristup informacijama (objavljen u „Narodnim novinama“, broj 85/15.), koji je stupio na snagu 9. kolovoza 2015. godine, iako izrijeком ne definira zlouporabu prava, propisuje kako tijelo javne vlasti može rješenjem odbiti zahtjev za pristup informaciji ako jedan ili više međusobno povezanih podnositelja putem jednog ili više funkcionalno povezanih zahtjeva očito zloupotrebljava pravo na pristup informacijama, a osobito kada zbog učestalih zahtjeva za dostavu istih ili istovrsnih informacija ili zahtjeva kojima se traži velik broj informacija dolazi do opterećivanja rada i redovitog funkcioniranja tijela javne vlasti. Osim toga u hrvatskom pravnom sustavu postoje i drugi zakoni kojima se ukazuje na mogućnost zlouporabe prava kao na primjer članak 10. stavak 2. Zakona o parničnom postupku, Zakon o obveznim odnosima (odredba članka 6.). Tuženik detaljno obrazlaže pojam zloupotrebe prava na pristup informacijama u smislu odredbe članka 23. stavak 5. točka 5. Zakona o pravu na pristup informacijama.

Dakle, iz svega naprijed navedenog proizilazi da je tuženik u žalbenom postupku detaljno ocijenio pravilnost provedenog testa razmjernosti i javnog interesa kojeg je proveo tužitelj pod 1. u smislu odredbe članka 16. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“, broj: 25/13. i 85/15., dalje: ZPPI) ocjenjujući da u konkretnom slučaju nije bilo osnove za odbijanjem u cijelosti zahtjeva za pristup zatraženim informacijama, pozivajući se pri tom na mjerodavne odredbe naprijed navedenih Zakona, obrazlažući da se radi o informacijama vezanim uz rad tijela javne vlasti, odnosno raspolaganjem javnim sredstvima. Međutim, tuženik je u odnosu na osobne podatke smatrao pa je tako i odlučio da treba zaštititi iste osobne podatke u odnosu na javni interes.

Proizilazi dakle, da je tuženik iscrpno naveo razloge poradi kojih je djelomično uvažio žalbu žalitelja R. M. izjavljenu protiv rješenja Fakulteta od 6. listopada 2017. godine, pri čemu se pozvao na mjerodavne odredbe zakona, odnosno mjerodavno pravo, iscrpno obrazlažući razloge djelomičnog uvažavanja žalbe, koje razloge u cijelosti prihvaća i ovaj Sud.

Stoga, obzirom na sve naprijed navedeno, ovaj Sud ocjenjuje da osporenim rješenjem tuženika, uz obrazloženje kako je njime dano, nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja pod 1. i 2. pa je temeljem odredbe članka 57. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.), odlučeno kao u izreci.

Odluka o troškovima temelji se na odredbi članka 79. stavak 4. istog Zakona.

U Zagrebu, 12. rujna 2018.

Predsjednica vijeća
Mirjana Čačić, v.r.